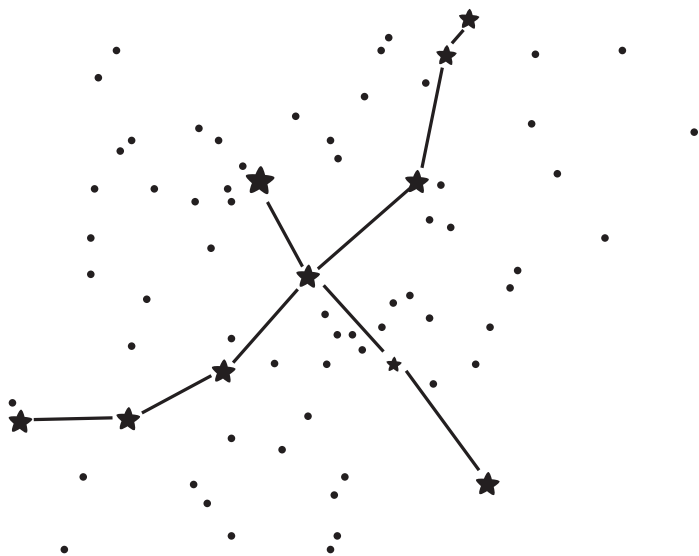

LBRIS

We know
books

NOAPTEA SUFLETELOR

Sorin Oprea

ROMAN

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

NS 1.....	5
NS 2.....	18
NS 3.....	25
NS 4.....	29
NS 5.....	35
NS 7.....	44
NS 8.....	51
NS 9.....	67
NS 10.....	91
NS 10.....	94
NS 11.....	105
NS 12.....	109
NS 12.....	119
NS 13.....	124
NS 14.....	131
NS 15.....	155
NS 15.....	161
NS 16.....	164
NS 16.....	175
NS 17.....	185
NS 18.....	211
NS 19.....	224
NS 20.....	231

NS 21.	237
NS 22.	248
NS 23.	265
NS 24.	280
NS 25.	291
NS 26.	303
NS 27.	313
NS 28.	328
NS 29.	334
NS 30.	343
NS 31.	348
NS 32.	357
NS 32.	364
NS 33.	367
NS 34.	372
NS 35.	378
<i>Sfârșitul cărții întâi</i>	393

NS 1.

Era frig, iar vântul își făcuse de cap în ultimele zile ale toamnei. Încă de la începutul lui noiembrie se vedeau schimbările, zăpada venise mai repede ca de obicei și făcuse ca totul să intre deja în amorțeala iernii.

În această perioadă din an, în București, lucrurile începute cu luni în urmă par a fi terminate, iar ceea ce urmează naște sentimente de speranță pentru viitor sau, din contră, de regret pentru ce nu s-a întâmplat peste vară. Însă oricine ar putea fi înșelat de această senzație aparentă de liniște și meditație care plutește peste un oraș mult mai sofisticat decât pare la prima vedere.

Așa gândea un tânăr aflat seara într-un taxi pe Bulevardul Magheru, în timp ce se îndrepta spre unul dintre cartierele luxoase de la periferia nordică a capitalei.

Șoferul conducea încet din cauza drumului alunecos, iar din când în când arunca câte o privire în oglindă către bărbatul din spate. Acesta părea absent, și faptul că se uita în permanență pe geam arăta clar că evita o discuție care ar fi făcut ca timpul să treacă mai repede. Taximetristul nu voia să forțeze o conversație, cu toate că ar fi vrut să știe câte ceva despre clientul lui, care i se părea un tip nu tocmai comun. Și apoi, când stai de vorbă mai afli unele lucruri, iar bacșișul poate să crească. Se părea însă că de data aceasta, banii în

plus avea să-i primească în schimbul liniștii. De aceea, drumul până la destinație fu unul tăcut.

Mașina viră încet pe zăpada înghețată și intră pe o stradă luminată ca ziua. De o parte și de alta se înălțau vile somptuoase, cu porți electrice și garduri înalte din beton. După vreo sută de metri, taxiul opri în fața unei case superbe, zugrăvite într-o nuanță de cafea cu lapte, care avea o intrare cu uși masive, din fier.

Tânărul plăti cursa și se îndreptă spre vilă, unde nu trebui să sune, pentru că ușile se deschiseră automat.

Un majordom înalt, îmbrăcat în smocking negru, cu papion, îi zâmbi larg, aplecând ușor capul.

— Bună seara și bine ați venit! Sunt sigur că va fi o noapte deosebită, domnule...

— Vlad Arineanu, răspunse tânărul, puțin stânjenit de primirea protocolară de care avea parte.

După ce se convinse că numele figurează pe lista de invitați, majordomul îl conduse pe nou-venit într-un living luxos de la parter, amenajat special pentru un eveniment important. Încăperea era mobilată cu mult bun gust și decorată cu tablouri și sculpturi cu siguranță foarte scumpe.

Părea că majoritatea celor invitați veniseră deja, fiindcă multe persoane stăteau în picioare cu paharele pline și vorbeau, evident, despre ultimele mondenități.

— Mă bucur că ai venit, Vlade! se auzi un glas cunoscut de undeva din spate. Sincer, nu credeam că o să ajungi, mai ales că n-ai promis.

— La mulți ani, Dariana! îi ură Vlad, sărutând-o pe obraz. Ți-am adus ceva de ziua ta, sper să-ți placă.

Dariana desfăcu pachetul, zâmbind.

— Un cristal cu semnul meu din zodiac. E superb! O să-l pun la mine în cameră, să-mi poarte noroc. Îți mulțumesc foarte mult! Vino să te prezint celor de aici.

Îl conduse spre grupul unde un domn le explica celorlalți lucruri care păreau interesante, judecând după atenția cu care era ascultat. Bărbatul de aproximativ cincizeci de ani, plinuț, cu părul blond pieptănat pe spate și dat cu gel, cu ochii de un albastru spălăcit, se opri din discurs și îi întinse mâna nou-venitului.

— Sunt senatorul Bastien Nichitescu, tatăl Darianei. Bineînțeles, Bastien vine de la Sebastian, doar am avut mereu chemare către spiritul francez, explică el cu un umor reținut.

Surpriza de pe chipul lui Vlad era atât de vizibilă, încât toți cei de față începură să râdă.

— Domnule, este o mare onoare pentru mine să vă cunosc și vă mărturisesc cu sinceritate că n-am știut că tatăl Darianei este senator... că sunteți dumneavoastră, o persoană atât de cunoscută.

Nichitescu replică:

— Ce importanță are acest lucru, tinere? Mă bucur că fiica mea este modestă și nu se laudă cu valoarea părinților, doi oameni reprezentativi pentru societatea asta în permanentă tranziție. Și pun pariu că n-a suflat o vorbă despre faptul că mama ei este unul dintre marii arhitecți ai României.

Râsul sacadat al lui Nichitescu îl puse într-o și mai mare încurcătură pe Vlad, care privea rugător spre Dariana.

— Tata, te rog să-mi dai voie să-l prezint și celorlalți. Și așa e stânjenit. Abia l-am convins să vină.

Nichitescu ridică din sprâncene.

— Cum adică abia l-ai convins să vină? Mulți dintre prietenii noștri nu au fost invitați pentru aniversarea ta, cu toate că își doreau foarte mult să fie aici. Ori este prea timid, ori nu-i face plăcere compania noastră selectă. Cred că până la urmă o să-și dea seama ce șansă i s-a oferit. Măcar pentru o seară.

Din grupul de persoane se desprinsese o doamnă îmbrăcată într-o rochie elegantă, care îl luă de braț pe Vlad și i se adresă lui Nichitescu:

— Dragul meu, voi, politicienii, aveți câteodată un mod atât de direct de a aborda problemele, încât jig-niți oamenii prin vorbele voastre. Dariana are dreptate. Domnul Arineanu nu se simte în apele lui între persoane pe care le vede pentru prima dată.

— Lavinia, nu noi, politicienii, ci eu, pentru că Nichitescu rămâne unic, spuse el sarcastic, întorcându-se către mijlocul sălii.

Doamna îl conduse pe Vlad și îl prezentă tuturor celor de față, iar abia atunci el înțelese că Nichitescu avea dreptate: intrase într-o lume la care nici nu visa. Oameni politici, ziariști și afaceriști celebri, cunoscuți creatori de modă, artiști, realizatori de televiziune, toți se adunaseră în acea seară pentru a-i sărbători fiica.

Nu se simțea în largul lui. I se părea că este un intrus care nu-și găsea locul între toți cei de acolo. Era conștient de atuurile înfățișării sale. O fată îi spusese odată că arăta ca un personaj idealizat din romanele pentru femei sau dintr-un film american.

Înalt și bine făcut, cu ochii de un albastru-violet incredibil, Vlad atrăgea imediat atenția asupra lui oriunde apărea, cu toate că nu-și dorea deloc asta.

Simțea că nu-l mai țin picioarele de emoție și îi reproșa în gând Darianei faptul că nu-i povestise niciodată nimic despre familia ei. Ba chiar își amintea că ea evitase, sub tot felul de pretexte, să fie condusă acasă.

La brațul Laviniei, băiatul din provincie, rămas în București după facultate și care locuia cu chirie undeva în cartierul Militari, era introdus în lumea bună prin prietenia cu o fată specială, pe care o cunoscuse cu două luni înainte.

Lui Vlad i se părea că ritualul prezentărilor n-avea să se mai termine niciodată. Dar, când se aștepta mai puțin, salvarea veni de la majordomul care le propuse tuturor să meargă la mese pentru începerea programului.

O muzică discretă se auzi dinspre bar, unde o formație în vogă începu să interpreteze cântecul *My way* al lui Frank Sinatra, dedicat sărbătoritei și în special tatălui ei. Era cântecul preferat al lui Nichitescu, așa cum le mărturisea celor apropiați de fiecare dată când avea ocazia.

Pe mese erau cartonașe cu numele fiecărui invitat și, spre mirarea lui Vlad, locul lui nu era lângă Dariana,

așa cum se aștepta, ci undeva în capătul opus al sălii, împreună cu trei perechi de tineri.

Nichitescu și familia sa stăteau la masă împreună cu președintele unei companii multinaționale elvețiene, venit cu soția și fiul, doctorand la Sorbona, și o altă familie, a unui bancher din Zürich.

Dariana veni repede la masa lui Vlad și-i spuse:

— Te rog din suflet să nu te superi, sunt niște lucruri care țin de relațiile de familie. Tata a hotărât așezarea asta și trebuie să respect anumite protocoale. O să avem destul timp să vorbim. N-am putut să-ți spun prea multe. Nu-i așa că înțelegeți?

— Sigur, nu-ți face probleme, o să vorbim mai târziu, răspunse Vlad oarecum încurcat.

Se gândea cât de mult se atașase de Dariana și ce importante erau întâlnirile cu ea. Era fericit și uimit în același timp, pentru că îl surprindea de fiecare dată. Mai ales acum, când totul se petrecea atât de repede.

Doar că Vlad își imaginase întotdeauna viața lui într-o lume lipsită de influența banilor și a puterii. Își formase anumite opinii legate de oamenii cu foarte mulți bani, în special de politicieni, și știa că nu s-ar fi putut adapta la o astfel de societate.

Senatorul Bastien Nichitescu, de fapt Sebastian, cum îl chema oficial, era un personaj controversat în peisajul politic și de afaceri al țării. Înzestrat cu un simț extraordinar de percepere a pericolului și a schimbării, reușea mereu să evite situațiile-limită și apărarea triumfător de fiecare dată după evenimentele majore care în

mod normal ar fi trebuit să-l afecteze. Faptul că aface-
rile îi mergeau din ce în ce mai bine, în ciuda scanda-
lurilor permanente din presă, intrigile țesute în jurul
modului său de a face o politică dublă, legăturile cu
persoane și grupuri dubioase din străinătate, toate erau
rezultatele ambiției unui om extrem de abil, care și-a
condus mereu viața după un slogan ce l-a făcut celebru:
„Doar eu și cei pe care îi accept”.

Aceste lucruri se învârtteau în mintea lui Vlad și nu
știa cum să scape de emoția care pusese stăpânire de
el de când venise. Nu era în apele lui, iar senzația de
disconfort se amplifică tot mai tare. În afară de câteva
banalități schimbate cu vecinii de masă, nu găsisese
subiecte comune de discuție.

— Mai doriți ceva de băut, domnule?

Vocea chelnerului îl distrase de la gândurile sale.

— Nu, mulțumesc. Aș dori să dau un telefon, dacă
se poate. Mi-am uitat mobilul acasă și trebuie să sun
un coleg, spuse Vlad, amintindu-și că mai are de rezol-
vat ceva pentru serviciu.

— Sigur, vă rog să veniți cu mine la etaj, vorbiți de
acolo. N-o să vă deranjeze nimeni.

Telefonul se găsea într-un hol imens, în care dădeau
mai multe uși.

Ridică receptorul, dar se opri să formeze pentru că
auzi printr-o ușă întredeschisă vocea lui Nichitescu,
care certa pe cineva:

— Ți-am zis să nu trimiți acum vaporul, fiindcă nu
pot să depozitez piesele electronice. Unde să le duc?

N-am rezolvat cu liniile de producție în fabrică și nu știu când vin specialiștii din Elveția. Te-ai grăbit ca de obicei. Băiete, totul se face calculat și la timp. Eu nu pot să-mi bat joc de cea mai mare afacere a vieții mele.

Vocea joasă a unui bărbat se auzi din cameră:

— Iertați-mă, domnule Bastien, n-am știut cum să procedez. Eram în Treviso, le-am dat banii așa cum mi-ați spus, amândouă valizele, iar ei au dat drumul imediat la containere. Nu v-am anunțat pentru că la telefon nu se vorbesc astfel de lucruri.

— Ai zis că marfa vine în două tranșe, nu toată odată. Nu ți se pare că a ajuns prea devreme?

— Da, aveți dreptate, dar ei au spus că sunt presați de cei care produc componentele pentru reactoare și nu stau cu ele în firmă, fiindcă e periculos.

— Bine, bine, să vedem ce pot să aranjez cu Grupul, o să trebuiască să dau explicații, și asta numai din cauza ta, că nu te orientezi. Trebuie să înțelegi că-i o chestiune de viață și de moarte.

Discuția se termină brusc și Nichitescu ieși grăbit pe ușă, urmat de un bărbat care dispăru aproape alergând pe treptele din spate ale vilei. Dând cu ochii de Vlad, gazda făcu ochii mari și întrebă răstit:

— Ce faci aici, mă urmărești?

— Nu, domnule, voiam să dau un telefon și nu am mobilul la mine. Chelnerul m-a adus aici, răspunse Vlad mecanic.

— Bine, bine... Uite așa te supără câte unul, iar afacerile nu prosperă când n-ai oameni de calitate, zise

Nichitescu, încercând să justifice tonul folosit mai devreme. Apropo, tu cum te mai descurci la firmă? Cum merg contractele cu America de Sud, ce mai face domnul Klein?

Vlad îl privi surprins. Nu-și închipuise că știe atâtea despre el, iar întrebarea despre contractele sale și despre managerul general îi dovedea clar că era la curent cu multe lucruri.

— Totul este în ordine cu America de Sud, iar domnul Klein pregătește documentația pentru noi afaceri, răspunse Vlad fără să respire.

Nichitescu se așează în fața lui și îl fixă cu o privire de gheață.

— Domnule Arineanu, eu sunt un tip foarte direct și mă bucur că te-am găsit singur. Voiam să am o discuție cu tine în seara asta pentru a lămuri niște lucruri, înainte să se ajungă prea departe. Ești un tip inteligent, cel puțin așa mi s-a spus, și sper că o să înțelegi.

— Mă bucur că doriți să vorbiți cu mine..., zise Vlad, rămânând cu fraza neterminată pentru că Nichitescu îl opri cu un gest.

— Aș dori să nu mă întrerupi, pentru că n-am mult timp. Vezi, în general lumea asta e structurată pe nivele. Jos, baza este primitivă. Apoi, odată cu dezvoltarea pe verticală, apare și valoarea, evidentă în funcție de acumularea financiară. Când ai bani, vrei să cumperi, să te plimbi, să-ți faci relații. Când le ai pe toate astea, vrei să devii cineva. Îți trebuie putere ca să domini, să te poți impune. Puterea e mai importantă decât banul,

dar e foarte greu să o controlezi. De aceea, mie mi-a fost tot timpul teamă să nu o pierd. Am tratat-o ca pe mama mea, ca pe familie, am considerat-o ca fiind stăpânul meu. Și nu m-a părăsit, pentru că sunt în stare să sacrific totul pentru ea. La începuturile tranziției, în România puteai urca repede către nivelurile înalte de care îți povesteam. Acum, lucrurile s-au schimbat. S-au format elite în rândul cărora nu mai poți ajunge așa ușor.

— Vă înțeleg, domnule, spuse Vlad îngândurat, dar lucrurile pot fi și altfel. O carieră pornită de jos, construită cu multă muncă și pasiune, te poate conduce către sferele de care vorbești.

Nichitescu îl privi din nou fix.

— Nu poți ajunge decât într-o zonă medie. Accesul la vârfuri e practic imposibil, ai nevoie de un lift special care să urce la etajele superioare. Sau trebuie să fii acolo, să le aparții dintotdeauna.

— S-ar putea să aveți dreptate, răspunse Vlad, însă eu cred că totul se câștigă dacă îți dorești cu ardoare să realizezi ceva, să-ți construiești viitorul așa cum vrei.

— Interesant mod de a gândi pentru cineva de vârsta ta, zise mirat Nichitescu. Nu prea mă așteptam la așa ceva în zilele noastre. Oricum, mentalitatea asta a dispărut, iar tu ești printre pușinii care mai cred în asemenea lucruri.

Se opri, și după o vreme, își continuă discursul pe tonul său rece:

— Aș vrea să-ți transmit un mesaj foarte direct și cred că ar fi benefic pentru toată lumea dacă l-ai înțelege. Știu că între tine și Dariana este ceva, dar relația asta trebuie să se încheie, pentru că nu are niciun viitor.

Vlad se uită mirat la Nichitescu. Nu înțelegea prea bine ce voia să spună.

— Nu știi ce doriți. Puteți fi mai clar?

— Mi-a trebuit mult timp să mă decid asupra a ceea ce trebuie să discutăm. Sunteți împreună de două luni și se vede clar că fiica mea s-a schimbat.

— În ce sens?

— Este pe cale să se îndrăgostească de tine, spuse sec Nichitescu. Nu sunt un tip de modă veche, e adevărat că nu înțeleg tinerii din ziua de azi, și nu m-aș opune unei asemenea legături, în alte condiții. Dar vezi, vezi, domnule Arineanu, Dariana face parte dintr-un sistem pe care eu l-am creat.

— Da, dar la un moment dat poate renunța la el și își poate forma unul propriu.

— Asta nu se va întâmpla. Ea nu poate lipsi din sistemul meu, iar tu nu poți intra, pentru că mi-ai încurca planurile. Fiica mea trebuie să-și dezvolte relațiile în așa fel încât să mă poată ajuta pe mine. Eu sunt centrul unui univers pe care puțini îl înțeleg. Are reguli pe care eu le-am impus. Mă rog, eu și ceilalți din Grup, adăugă el.

Vlad întrebă contrariat:

— Cum adică, Dariana reprezintă doar un instrument pentru dumneavoastră? Nu poate decide singură

cu cine să vorbească, cu cine să se întâlnească? Este doar o parte a planului pentru Grupul acesta sau cum îi ziceți?

— Îmi iubesc enorm fiica, spuse Nichitescu, dar ea trebuie îndrumată, pentru că are o familie căreia îi datorează totul. Apariția ta în viața ei mi-a încurcat treburile în ultima perioadă, însă sper să rezolvăm repede.

Vlad se hotărî să fie mai direct:

— Eu cred că Dariana ar trebui să hotărască ce face în continuare.

— Tinere, nu înțelegi că fiica mea trebuie să aibă alte relații? Nu pricepi că viața ei o să fie alături de altcineva, nu de tine? Fii rezonabil și nu complica situația! spuse Nichitescu ridicând tonul.

— Domnule, nu vreau decât să înțeleg.

— Din câte am aflat, mi-e greu să cred că ești un vânător de avere. Nici nu te-a interesat prea mult familia ei. Sau poate nu știu eu bine. Hai să încheiem aici, ca să nu se agraveze situația.

— Ce faceți, mă amenințați?

Nichitescu își slăbi nodul de la cravată și-i răspunse pe același ton ridicat:

— Exact! Iar acum te rog să părăsești casa imediat. O să te scuz eu. Și nu uita să-i transmiți salutările mele șefului tău, domnul Klein. Poate o să-l întreb cum te comporti la serviciu. Așa, pentru o evaluare corectă.

Rămas singur, Vlad înțelese că trebuie să plece. Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu-și dăduse

seama că se făcuse miezul nopții. La ieșire, majordomul înalt și cu papion se înclină din nou în fața lui.

— Am auzit toată discuția. Ar fi bine să faci ce ți-a zis, pentru că-i răzbunător și capabil de orice.

Vlad întrebă confuz:

— De ce-mi spui toate astea?

— Am auzit-o pe Dariana vorbind despre tine cu mama ei. Îi spunea că ești un tip deosebit. Nu te juca cu focul! Dacă te-a amenințat, înseamnă că-i încurci foarte serios planurile. Și n-o să te ierte.

— Mulțumesc! spuse Vlad în timp ce ieșea din vilă.

NS 2.

Noua clădire din centrul Bucureștiului era mai înaltă decât cele din jur, iar birourile firmei se aflau la etajele superioare. De acolo se vedea tot orașul.

Ajuns cu o oră mai devreme la serviciu, Alex își căuta grăbit materialele pentru raportul privind investiția din America de Sud. Știa că directorul mare avea să sosească în curând și urma să-i ceară dosarul pentru a lua decizia finală.

Ușa biroului se deschise brusc și Vlad își făcu apariția cu un teanc de hârtii în brațe. Alex se ridică de la birou și se îndreptă către el.

— Ia uite cine a venit cu brațele pline! Să fie oare Moș Crăciun? Nu, fiindcă n-are sanie. Dar probabil că sania e parcată jos și renii sunt hrăniți pentru o nouă deplasare. Cine știe, poate chiar peste ocean.

— Salut! spuse Vlad zâmbind. Am muncit toată noaptea ca să termin partea mea de raport. Sper că a ieșit bine, chiar dacă am fost la petrecerea din lumea selectă a capitalei.

Alex îi luă hârțiile și le puse pe birou.

— Așa îți trebuie dacă te duci la petreceri de fițe. Îți ocupă timpul, și când te întorci, gândești altfel. Dar mai întâi să punem cap la cap munca noastră de cer-

cetători moderni în informatică și-apoi îmi povestești aventurile tale.

Vlad își privi prietenul cu simpatie.

Înalt și foarte slab, cu o față de adolescent și părul mereu ciufulit, pus tot timpul pe glume, Alex îi plăcuse din prima zi în care se cunoscuseră la facultate. De atunci i-a fost mereu alături.

Se apucară de treabă. Până la începerea programului, materialul era terminat, iar argumentația pentru deschiderea sucursalei din Santiago de Chile era definitivată.

La ora nouă și cinci minute intrară amândoi în biroul managerului general. Acesta îi invită protocolar să ia loc la masa de consiliu.

— Domnilor, n-o să vă țin mult. Văd că ați finalizat unul dintre cele mai importante proiecte și vă felicit pentru asta, spuse domnul Klein, răsfoind dosarul din fața lui. Decizia nu este una grea. Am avut destul timp să mă gândesc. În prima deplasare o să meargă Vlad, fiindcă el a inițiat studiile pentru derularea proiectului. Întrebări?

— E foarte bine, domnule director general, spuse Alex. Noi, ceilalți, o să mergem la tăierea panglicii.

— Cu siguranță, e lucrul cel mai greu: presă, cocktailuri, zise zâmbind Klein. Plecarea e peste aproximativ o lună, adică în ianuarie. Vă mulțumesc și vă felicit încă o dată! Ne vedem mai târziu.

Întorși în biroul lor, Vlad și Alex se așezară confortabil în scaunele rotative.

— Ia povestește tu, dragul meu coleg de facultate, care sunt noutățile în lumea bună a Bucureștiului, zise Alex. Cum se mai îmbracă lumea, ce mai discută și așa mai departe.

— Sunt multe de spus, răspunse Vlad îngândurat. S-au întâmplat atâtea lucruri, că nici nu știu ce să fac.

— Tu vorbești serios? Spune-mi tot ce-a fost acolo.

Vlad îi povesti în amănunt ce se petrecuse la vilă, discuția lui Nichitescu cu acel bărbat și amenințările de la plecare.

Alex rămase cu mâinile la piept, privind pe fereastră.

— Ce chestie ciudată... Cel mai bun prieten al meu are o relație cu fica celui mai tare politician din România, politicianul nu este de acord și vrea să-și țină odrasla pentru cineva din lumea lor, apare o discuție bizară despre vapoare și totul se termină cu o plecare grăbită de la petrecerea cu probleme.

— Ce te mai pricepi tu la sinteze, zise Vlad.

— Sinteza mea este foarte precisă, prietene. Și de-aia formăm noi o echipă bună, pentru că tu ești expert în detalii. Unul, din frumoasa capitală a României, celălalt, din celebra curbură a Carpaților.

— Pe mine m-a pus pe gânduri afirmația lui Nichitescu că o să mă urmărească, spuse Vlad neliniștit.

— Poate îți faci griji degeaba.

— Nu. Era prea agitat, de-asta mi s-a părut că ascunde ceva. Caută pe net, poate găsești ceva despre transportul ăla de componente electronice.

Alex își trecu mâna prin părul ciufulit.

— Nu cred că găsim mare lucru. Dar am o idee. Am să ți-o spun mai târziu. Ar fi practic o soluție-limită.

Vlad se ridică de la birou și se îndreptă și el spre fereastră.

— Se petrec lucruri grave, pentru că îmi amintesc discuția. Nichitescu era nervos și foarte îngrijorat. Cu siguranță că afacerea nu mergea așa cum își dorea el.

— Important este ca lucrurile astea să nu devină periculoase pentru tine, îl avertiză Alex.

— Nu mi-e frică, zise Vlad. Dar trebuie să aflu despre ce este vorba. Chiar dacă n-am auzit multe detalii, mi-am dat seama că nu-i normal ce se întâmplă. Mai ales că la sfârșitul convorbirii a spus că e o chestiune de viață și de moarte.

— De asta cred că ești în pericol. Ai auzit ce nu trebuia. Și fii convins că el o să se gândească la fiecare moment din seara respectivă. De-aia ar trebui să știm mai multe. Și, legat de asta, ce faci mâine? Aș vrea să cunoști pe cineva care ne poate ajuta.

— Păi, mâine-i sâmbătă, spuse Vlad. Mă gândeam să merg acasă, i-am promis mamei. Dar dacă trebuie să rămân, mai aștept o săptămână.

În acel moment, lui Vlad îi sună telefonul mobil, întrerupându-le conversația. Era Dariana.

— Ce faci, e totul în regulă?

— Sunt la serviciu, mai am de rezolvat câteva probleme, răspunse Vlad. Dar ce s-a întâmplat? Ești tristă,

așa mi se pare după voce. Vrei să ne vedem după program?

— Da, s-au întâmplat foarte multe și nu mă simt deloc bine, zise Dariana. Dacă poți, la opt, la locul nostru. Te aștept acolo.

— O să vin.

După ce închise telefonul, Vlad se așeză îngândurat pe scaun.

— Nu știi ce-o să-i spun despre discuția cu tatăl ei, și mai ales, nu știi ce-o să fac în continuare. M-am atașat mult de Dariana în ultima vreme.

— Spune-i adevărul, zise Alex. N-are rost să ascunzi ceva. Dar ține minte: n-o să ia o hotărâre de una singură. Familia o domină și nu cred că ea poate deveni peste noapte o rebelă. Oricum, discuția voastră o să clarifice lucrurile.

Vlad nu-i răspuse. Se uita pe fereastră la ninsoarea care începuse să cadă, acoperind străzile și clădirile. Gândurile îi zburau către prima întâlnire cu Dariana.

A cunoscut-o la Banca Națională, unde amândoi așteptau să intre la un consultant financiar. Au început să vorbească imediat ce s-au văzut, de parcă se cunoșteau de mult. De atunci, acolo, în fața clădirii băncii, a rămas locul lor preferat de întâlnire.

De fiecare dată când se vedeau, Vlad era cel care povestea mai mult despre el. Dariana evita discuțiile despre familia ei și, la despărțire, nu dorea niciodată să fie condusă acasă. Relația lor se baza pe multe lucruri

comune, iar ei se vedeau din ce în ce mai des, chiar dacă aveau foarte puțin timp liber.

Aducându-și aminte de fiecare întâlnire a lor, Vlad își dădu seama cât de importantă era această prietenie, care începuse să fie mai mult de atât, și hotărî că va lupta împotriva lui Nichitescu.

— E timpul să ne apucăm de treabă, zise Alex mutând dosarele într-un fișet. O să fie o zi grea pentru mine, iar pentru tine, un adevărat infern.

— Ai dreptate, spuse Vlad. Să ne grăbim să terminăm până diseară la șapte.

Amândoi începură să definitiveze materialele proiectului și aproape că nu simțiră cât de repede trecea timpul.

La un moment dat, Alex se ridică de pe scaun și se uită întrebător la Vlad.

— E șase, și n-am mâncat nimic azi.

— Crezi că-i necesar?

— Știu, o să-mi spui că, așa cum zic nutriționiștii, masa după această oră se evită sau se interzice. Fie-ți milă de mine și du-mă la restaurantul din colț, pentru o masă de criză. Doar un corn și o cola.

Vlad izbucni în râs și se ridică de la birou.

— Ce m-aș face fără tine, mai ales în momentele grele? La cum arăți, un corn și o cola ți-ar ajunge trei zile. În seara asta vreau să mănânci bine, ca să trăiești bine, conform unui slogan celebru.

— N-am nevoie de prea mult, replică Alex. Să știi că sunt așa pentru că am vrut să ajung top-model, să câștig bani și faimă, nu informatician legat de glia cipurilor ca iobagii de pământurile boierilor.

— Ești fantastic, zise Vlad râzând în continuare.

Alex replică serios:

— Și abia acum ți-ai dat seama? Arineanu, tu tragi de timp ca să închidă restaurantul, nu-i așa?

Ieșiră împreună din clădirea firmei și se amestecară în furnicarul de oameni din centrul Bucureștiului.